

Carol Drinkwater

De olijventijd

Dit is een waargebeurd verhaal. Het is gedeeltelijk het mijne en daarom heb ik me ook bepaalde vrijheden veroorloofd: ik heb de tijd een beetje aangepast, namen veranderd en hier en daar wat met de gebeurtenissen gespeeld. ‘Om onschuldige mensen te beschermen’ heet dat bij de film. Maar datzelfde geldt voor een paar van de schuldigen die in de volgende bladzijden opduiken.

CD

Polynesische huwelijksboot

De taxi stopt in het lommerrijke laantje dat nog niet zo lang geleden niet meer dan een karrenspoor was. Voor ons doemen twee hoge, Matisse-blauwe hekken op. De onze.

‘*C’est bon*, verder lopen we wel,’ zegt Michel tegen onze chauffeur.

De man achter het stuur kijkt verbaasd op en dat geldt ook voor mij.

Michel lacht en houdt vol: ‘*Vraiment*, je hoeft ons niet verder te brengen.’

De kofferbak van de Mercedes bevat niet alleen een grote, loodzware koffer, maar ook een aluminium koffertje met Michels video-apparatuur, twee laptops en een handbeschilderde didgeridoo van meer dan een meter lang, plus nog wat gehavende tassen van verschillend formaat die als handbagage fungeren. De eerste de beste sukkel zal begrijpen dat het een hele klus wordt om al die troep mee te slepen. Het is ook duidelijk te zien dat zich achter de gesloten hekken een oprit bevindt die tegen een steile heuvel opkronkelt en dat we allebei niet alleen doodmoe zijn, maar ook last hebben van jetlag. We zijn al meer dan vierentwintig uur onderweg. Ja, alleen het vooruitzicht dat we met al onze bagage de heuvel op moeten sjokken is me eigenlijk al te veel, maar nu zie ik ook wat Michel is opgevallen.

Onze drie honden komen onder aanvoering van Lucky, de Duitse herder, over de oprit aanstormen. Lucky, het zwervertje dat ik opgekruld als een door motten aangevreten mat aan de rand van ons land heb aangetroffen, broodmager en trillend van de zenuwen. We besloten haar te houden en nu staat ze daar achter de hekken een gat in de lucht te springen, blaffend en grommend tegen de onschuldige taxichauffeur.

Hij werpt een angstige blik op haar. ‘*Ah, vous avez raison, monsieur.*’

Onze bagage wordt snel uitgeladen, we rekenen af en zodra de auto veilig om de bocht is verdwenen, haalt Michel de ijzeren hekken

van het slot. Ze kraken als de graftombe van een mummie als ik ze opentrek en drie paar hondenpoten worden met veel gekwispel in mijn maagstreek geplant.

We zijn thuis.

Mijn blik dwaalt over de terrassen die beplant zijn met rijen vol oude olijfbomen. Het is april, volop lente. Hier in de heuvels achter de Côte d'Azur staan de olijfgaarden vol in bloei, een zee van tere, witte, gekartelde bloemetjes. Erachter, halverwege de heuvel, komt onze belle-époquevilla in zicht. Een huis dat ons lijkt te wenken, met een overdaad aan omheinde terrasjes, genesteld tussen ceders en palmen, op het zuidwesten met uitzicht via de baai van Cannes op de zonovergoten Middellandse Zee. *Appassionata*.

'Mmm, fijn om weer thuis te zijn,' mompel ik.

'Moet ik je dragen?' vraagt Michel.

'Dragen? Ik ben wel moe, maar dat lijkt me een beetje overdreven!'

'Over de drempel, *chérie*, 'voegt hij er met een grijns en een knip-oogje aan toe.

Ach ja, dat was ik even vergeten. We zijn als man en vrouw naar onze olijfgaard teruggekeerd. Een week geleden hebben we elkaar het jawoord gegeven, tijdens een volslagen idiote huwelijksplechtigheid. Onze bruiloft vond plaats op het kleine tropische atol Aitutaki, een van de Cookeilanden in de Stille Oceaan.

'Eigenlijk had ik het idee dat ik er nooit aan zou beginnen,' giechel ik.

'Waarom niet?'

'Trouwen.'

'Zo zie je maar.'

Ik moet even glimlachen als ik eraan denk hoe het allemaal is verlopen.

De eerste keer dat Michel me een aanzoek deed, was in Australië, tijdens ons allereerste afspraakje. We zaten naast elkaar aan een tafeltje in een openluchtrestaurant in Elizabeth Bay: twee verlegen vreemden, wachtend op twee borden met garnalen uit de baai van Sydney.

‘Volgens mij hebben we een probleem,’ zei Michel tegen me.

Ik keek verbaasd opzij.

‘Ik ben verliefd op je geworden,’ mompelde hij zacht. ‘Wil je met me trouwen?’

Ik moet bekennen dat ik volkomen overdonderd was en reageerde zoals iedere verbijsterde vrouw zou reageren. Ik nam een stevige slok van mijn Brown Brothers-chardonnay en legde het aanzoek met een verward lachje naast me neer. In feite nam ik deze knappe man met zijn blauwe ogen niet serieus. Bovendien was ik een vrouw met een carrière, een actrice van over de dertig, onafhankelijk, eerzuchtig, veelgevraagd en niet bepaald het type om een gezinnetje te stichten. Dat maakte ik mezelf destijds in elk geval om de haverklap wijs. Maar de waarheid was dat ik doodsbang was om me te binden, bang voor alles wat ik kwijt zou kunnen raken of wat me zou kunnen kwetsen. En hoewel we binnen een paar maanden na dat eerste eten-tje in Australië botje bij botje hadden gelegd om het behoorlijk grote bedrag aan contanten bij elkaar te krijgen dat nodig was voor dit grootse maar vervallen huis, kon ik wat dat huwelijk betrof de knoop niet doorhakken. Tot Michel op een ochtend in de herfst van dat jaar vanuit Parijs naar Londen vloog, naar mijn flat kwam en op zijn knieën viel met een vierkant juweliersdoosje in de hand. Met zijn andere hand pakte hij de mijne en zei: ‘We kennen elkaar nu een jaar. Vandaag zelfs op de kop af een jaar. We hebben samen een olijfboomgaard. Binnenkort worden alle papieren getekend en zullen we officieel eigenaar zijn. Volgens mij zijn we heel gelukkig met elkaar. Mijn beide dochters zijn dol op je, Carol, chérie, en *ik je t’aime avec tout mon coeur*. Dus wil je nu alsjeblieft mijn vrouw worden?’

Mijn hart bonsde als een klapbord. Ik hou zielsveel van Michel, maar durfde ik ook die laatste stap te zetten?

Mijn antwoord flapte uit mijn mond. ‘Alleen als de koning van Tonga ons in het huwelijk verbindt.’

Wat wist ik van de koning van Tonga? Niet meer dan de meeste mensen: dat hij beroemd was vanwege zijn enorme omvang, dat hij het bewind voerde over een kleine archipel in de Stille Oceaan en dat hij Polynesisch was. Het was een luchthartig antwoord, waarmee ik eigenlijk die laatste, enge verplichting nog even voor me uit wilde

schuiven. Maar hoewel ik al een paar maanden met Michel had samengewoond onderschatte ik nog steeds de liefde die hij voor me voelde en het doorzettingsvermogen van een filmproducer – in elk geval van deze filmproducer – want je kunt er blindelings op rekenen dat die de onderste steen boven haalt om een bepaalde scène voor elkaar te krijgen.

Een paar weken later was ik opnieuw voor mijn werk in Sydney. Daar vonden de opnamen plaats voor een tv-serie gebaseerd op een van mijn boeken onder productie van Michel. In het hotel arriveerde een fax uit het koninkrijk Tonga die aan mij was geadresseerd. Omdat ik helemaal opging in de rol die ik voor mezelf had gecreëerd was ik mijn achteloze opmerking van een paar weken daarvoor allang weer vergeten, dus in eerste instantie begreep ik er niets van. Het was een handgeschreven bericht van de privésecretaris van de koning. Terwijl ik in de lobby van het hotel bleef staan las ik verder. Het was een verzoek om fotokopieën van zowel mijn geboortebewijs als dat van mijn ouders en van mijn paspoort, bijzonderheden over mijn strafblad, als ik dat al had, en gegevens over mijn godsdienst, enzovoort. Met bonzend hart pakte ik het volgende vel, want inmiddels had ik wel door wat er aan de hand was. Daarop legde de secretaris van Zijne Hoogheid uit dat de koning erop stond dat er een grondig onderzoek plaatsvond naar alle verloofden die een bezoek brachten aan zijn eiland voordat ‘er toestemming kon worden gegeven voor een huwelijksplechtigheid die ingezegend werd door Zijne Koninklijke Hoogheid’.

Ik rende de trap op naar mijn suite met uitzicht op zee, belde naar Parijs, maakte Michel wakker en begon hem met vragen te bombarderen. ‘Neem je me soms in de maling?’ riep ik. ‘Wat heeft dit in vredesnaam te betekenen?’

Ik kon de lach in zijn stem bijna horen toen hij bevestigde dat wij, precies zoals ik had geëist, in de echt zouden worden verbonden door niemand minder dan Zijne Koninklijke Hoogheid Taufā’ahu Tupou IV, koning van Tonga. Uiteraard was ik verbijsterd toen ik de verbinding verbrak en dat is nog maar zwak uitgedrukt. Maar na een kortstondige paniekaanval begon ik het idee steeds leuker te vinden. Een bruiloft op een eiland in de Stille Zuidzee, warme, schuimende

golfjes die over onze blote voeten spoelden terwijl ze wegzakten in het gouden zand, een gezette Polynesische potentaat die met een stel vuurrode hibiscusbloemen boven ons hoofd zwaaide, gemompelde inzegeningen in een onverstaanbare taal... Mmm, dacht ik, als ik er dan toch aan moet geloven lijkt dit me wel wat.

Pas nadat ik de benodigde papierwinkel had verstrekt kwam ik te weten dat de huwelijksceremonie heel anders zou verlopen dan ik me had voorgesteld. De koning was een vrome methodist. Een plechtigheid op het strand en champagne kon ik wel vergeten. Bidden, een eindeloze stroom psalmen en een langdurige kerkdienst lagen meer voor de hand, net als een alcoholverbod. Ik heb niets tegen dat soort trouwplechtigheden, als mensen daar zelf voor kiezen. Maar het was niet bepaald wat ik voor ons in gedachten had gehad, dus pakte ik opnieuw de telefoon om Michel te bellen en hem een beetje schaaftig uit te leggen dat ik niet veel zin had in de bruiloft die hij had georganiseerd.

‘Kunnen we de hele zaak niet gewoon vergeten?’ mompelde ik, hoewel ik maar al te goed wist hoeveel moeite hij had moeten doen om het helemaal voor elkaar te krijgen.

Hij accepteerde mijn bedenkingen zonder klagen. Alle plannen werden geannuleerd en het onderwerp trouwen werd niet meer aangeroerd tot drie jaar later, oftewel iets meer dan een maand geleden.

We waren weer in Sydney, de stad waar we elkaar vier jaar eerder hadden leren kennen, en zaten te eten met een collega-televisieproducer met wie Michel al tijden bevriend was, Roger. Onder het eten zei hij op die nogal botte manier waar Australiërs om bekendstaan: ‘Ik dacht dat jullie in het huwelijksbootje zouden stappen. Wat is er gebeurd? Hebben jullie toch besloten dat jullie elkaar niet zien zitten? Ik heb je gewaarschuwd dat ze geen katje is om zonder handschoenen aan te pakken, maat!’

Ik begon te blozen toen Michel vertelde welke bezwaren ik had gehad tegen het bijna-vergeten Tonga-plan. Roger bulderde van het lachen en zei grijnzend: ‘Volgens mij heb je verdomd veel mazzel gehad, maat. Die ouwe smeerlap is een godsdienstfanaat. En diep in hun hart zijn ze stuk voor stuk nog kannibalen. Je hebt dat verhaal over zijn moeder, de ouwe koningin, toch weleens gehoord? Toen ze

een reisje maakte op de Queen Elizabeth II?’ Voordat we iets konden zeggen, begon Roger al aan de bekende anekdote over koningin Salote die aan de tafel van de kapitein een menu overhandigd kreeg en het, nadat ze het even had bestudeerd, aan de kelner teruggaf met de opmerking: ‘Hier staat niets op wat ik lekker vind. Ga de passagierslijst maar voor me halen.’

‘Luister, waarom gaan jullie niet naar Rarotonga? Daar is een hotel dat jullie een gezellige bruiloft kan aanbieden, zonder dat er vragen worden gesteld. Ze trekken niet eens na of jullie al getrouwd zijn! Stap maar lekker in Polynesische stijl in de boot.’

Rarotonga, hoorde ik toen, is de hoofdstad van de vijftien Cook-eilanden, die nog steeds in zekere zin een protectoraat van Nieuw-Zeeland vormen. Het bleek dat Michel en Roger de pilotfilm voor een tv-serie op een van de zuidelijke eilanden hadden geschoten, op Aitutaki, dat volgens hen ‘echt verrukkelijk’ was.

‘Ik stuur wel een fax naar de manager van het hotel. Hij kent me. Ze zullen dat zaakje meteen voor jullie regelen en het zal maar dertig dollar kosten. Een stuk goedkoper dan de scheiding zal zijn.’ Hij grinnikte en gaf me een knipoogje. ‘Meer dan twee dagen zal het jullie niet kosten. Als jullie aankomen, kun je meteen een trouwvergunning kopen, die tegelijk wordt gestempeld en twee dagen later kan worden gedateerd. Dan is alles in kannen en kruiken. Ga lekker op het strand liggen en laat je vollopen terwijl zij het feest organiseren. Ik zou best mee willen om als getuige op te treden, maar ik kan hier niet weg, ik zit midden in de voorbereidingen voor een productie.’

Dus gaan we naar Rarotonga, waar we midden in een tropische stortbui arriveren, gewapend met een kopie van de telex die door onze goede vriend Roger naar het hotel is gestuurd en met zijn bijzonder gulle, maar wel vrij onhandige huwelijksgeschenk: een handbeschilderde, handbewerkte didgeridoo die bijna tot onze borst reikt als we hem op de grond zetten en waar we geen van beiden geluid uit kunnen krijgen.

De regen klettert als geweervuur neer op de ijzeren golfplaten van het dak als we de keet van de douane binnenkomen.

‘Filmproducer?’ vraagt de douanebeampte.

Michel knikt.

‘Hebt u onfatsoenlijk filmmateriaal of pornografische tijdschriften bij u?’ Michel verzekert hem dat dat niet het geval is, terwijl ik me naast hem sta te verbazen over de enorme omvang van de man. Ik herinner me onwillekeurig dat ik bij mijn eerste bezoek aan Fiji ook van de ene verbazing in de andere viel door het formaat voeten van de mensen daar. Ze leken allemaal op grote flappers in stevige, bruinleren sandalen, die zich krakend en klepperend over de droge, stoffige grond voortbewogen. De inwoners hier zijn Maori’s en Polynesiërs, geen Melanesiërs, zoals de Fijiërs. Maar toch zijn de voeten van deze beampte, net als zijn hele omvang, gewoon ongelooflijk. Michel is over de een meter tachtig, maar om deze man in de ogen te kijken moet hij zijn hoofd in de nek leggen. Mijn aanstaande man legt uit dat we alleen maar zijn gekomen om te trouwen. De man lacht vriendelijk en geeft ons, precies zoals Roger al had beloofd, een trouwvergunning gedateerd op twee dagen later (maar nog niet voorzien van de handtekening van een predikant).

Een taxi rijdt ons door de drijfmatte, modderige hoofdstad Avarua en levert ons af bij het strandhotel, waar de inheemse staf ons vriendelijk, maar nogal zwaarwichtig begroet. We geven onze naam op aan een knappe receptioniste, die er prompt vandoor gaat om Jim, de manager, te halen. Hij is heel anders dan de rest: een veelgeplaagde Nieuw-Zeelander die zijn kantoor uit komt stormen alsof de duvel hem op de hielen zit en ons met een bezorgde blik begroet. ‘Welkom,’ mompelt hij afwezig terwijl hij ons zonder ons aan te kijken de hand schudt. ‘Ja,’ zegt hij, hij verwachtte ons en ja, hij heeft de telex ontvangen en hij heeft ook al een idee. Hij zal ervoor zorgen dat een van zijn staffleden ons samen met de dominee in een roeiboort naar een piepklein eilandje op een meter of dertig uit de kust brengt, waar de plechtigheid plaats zal vinden. Vervolgens roeit hij ons weer terug naar het hotel waar we een champagneontbijt in de eetzaal aangeboden zullen krijgen.

‘Dat klinkt leuk,’ glimlachen we onzeker.

We staan in de ingang van de lobby, ingesloten door de stromende regen. Ik werp een blik op de kalende manager... het beetje

haar dat hij nog over heeft, zit vol roos, zijn ogen zijn bloeddoorlopen en dof, met dikke wallen als halve maantjes eronder, en zijn met nicotinevlekken bedekte vingers trillen. Ik krijg het idee dat hij een drankprobleem heeft... en dan tuur ik naar de zee en probeer tevergeefs het punt te ontdekken dat hij aanwijst. Het eiland waar hij het over heeft, gaat volledig schuil achter het gordijn van regen dat van de staalgrijze oceaan binnen is gedreven.

‘Maak je maar geen zorgen, zaterdag zal het weer opgeklaard en droog zijn. Misschien staat er zelfs wel een lekker briesje, als we het weerbericht tenminste mogen geloven.’ Maar uit zijn nasale zeurstem valt op te maken dat niets in dit leven zeker is. ‘De moesson is een maand geleden geëindigd. Hier heeft niemand op gerekend,’ voegt hij eraan toe in een wanhopige poging zijn bezorgdheid te verbergen.

Ik glimlach opnieuw en richt mijn blikken op de eetzaal. Die ziet er opvallend donker uit. In feite is het hele hotel donker. De tent heeft het charisma van een verwaarloosd hutje op de hei, waarvan iedereen het bestaan is vergeten. In elk hotel op alle eilanden in de Stille Oceaan waar ik heb gelogeed ben ik altijd verrukt geweest van de prachtige, felkleurige tropische bloemen met hun erotische vormen die in vazen op de receptiebalie stonden en van de uit de kluiten gewassen vetplanten die in de tuinen eromheen groeiden. Hier zie ik niets van dat alles. Helemaal niets. Ik vind het hier helemaal niet leuk, schiet me door het hoofd. We hebben net een vlucht van vijf uur achter de rug, dus het zal wel aan mijn stemming liggen en aan het troosteloze weer. Morgen, na een lekker nachtje slapen en onder een tropisch zonnetje word ik vast wildenthousiast bij het idee dat mijn trouwdag voor de deur staat. Ik moet de moed niet laten zakken. Maar terwijl ik daar in die van God verlaten lobby sta, kan ik toch nauwelijks geloven dat Rarotonga een van de grootste toeristenoorden in de Stille Zuidzee is en een gewilde en veelgeroemde vakantiebestemming op de koop toe.

Om bij onze kamer te komen moeten we twee donkergelakte houten trappen op. Het blijkt een simpele bedoening die wel iets weg heeft van een kamer in een of ander goedkoop motel. Simpel en vochtig. Er hangt een muffe lucht, een soort combinatie van motenballen en versleten vloerbedekking. Het meubilair heeft betere

tijden gekend. De inrichting bestaat uit één stoel waarvan de bekleding versleten is, slappe, donkeroranje gordijnen, een tweepersoonsbed met een deuk in het midden en een ziekelijk witte spreij, een ingebouwde kast en een op kniehoogte aangebrachte plank waar inmiddels onze koffer, Michels filmapparatuur en de didgeridoo op staan. Ernaast bevindt zich onze privébadkamer ter grootte van een flinke kast, met een schuin aflopende tegelvloer en een douchekop in het plafond. Hooguit een meter verder zit een elektrisch peertje dat voorzien is van een wit plastic kapje in de vorm van een tulp waar aan de ene kant een barst in zit.

Het enige raam dat we hebben biedt via de parkeerplaats uitzicht op het midden van het eiland, waar in dit smerige weer de vulkanische bergen dreigend en donker omhoogrijzen.

Misschien is het niet reëel om te wensen dat alles tijdens deze dagen, voor deze gelegenheid, volmaakt zal zijn. Maar ik mag dan nog zo naïef en sentimenteel zijn, dit ziet er echt niet veelbelovend uit. Ik heb het gevoel dat mijn emoties me de baas worden zonder dat ik daar iets van mag laten blijken. Ik ben achtendertig en nog nooit getrouwd geweest. Angst om me te binden, een gewelddadige jeugd en een overdreven gevoel voor romantiek hebben ervoor gezorgd dat ik vrijgezel ben gebleven. Ik wilde juist dat dit iets heel bijzonders zou worden. Sinds ik volwassen ben, heb ik heel wat afgereisd en ik ben ook weleens in mijn eentje in gore hotelletjes beland, maar toch ben ik er bijna altijd in geslaagd om dat van een humoristische kant te bekijken. Of tenminste mijn gevoel voor avontuur te behouden door mezelf in te prenten dat ik zo'n ervaring ergens in de toekomst misschien zou kunnen gebruiken voor een boek. Maar dit is iets anders. Dat blijft een inwendig stemmetje in elk geval hardnekkig volhouden.

Is dit soms Rogers idee van een verdomd goeie grap, maat?

Ik besluit om mijn beste beentje voor te zetten en maak onze koffer open om uit te pakken. Michel heeft de telefoon naast het bed opgepakt – een antiek crèmekleurig toestel zonder draaischijf dat eruitziet alsof het een afdankertje uit een of andere rommelwinkel is. Hij probeert de receptie te bellen. Ten slotte geeft hij het op en besluit naar beneden te lopen.

‘Ik ga even kijken of ze geen andere kamer voor ons hebben,’ mompelt hij ongeduldig als hij de deur dichttrekt. Ik sta voor het raam en staar naar de regen die nog steeds als een spervuur van breinaalden naar beneden valt. Ik loop naar het bed en ga liggen, waarbij mijn hoofd wegzakt in het kussen dat afschuwelijk ruikt en vochtig aanvoelt tegen mijn natte wangen. Ik moet een traantje wegpinken en voel me afgrijselijk.

De bui blijft ook de hele vrijdag aanhouden. Het is zulk hondenweer dat we niet eens de gelegenheid krijgen om met de roeiboort een bezoekje te brengen aan het eilandje waar onze huwelijksinzegening plaats zal vinden. Jim, die wanhopig zijn best doet om zijn kalmte te bewaren, komt nu op de proppen met een alternatief plan. Dat komt erop neer dat we, als het blijft regenen, in de echt zullen worden verbonden op de punt van een overdekte drijvende pier die vanaf het hotelstrand een paar meter de zee in steekt. Aangezien er geen andere mogelijkheid voorhanden schijnt te zijn, accepteren we dat voorstel maar en dus worden de plannen herzien.

Wonderbaarlijk genoeg klaart het weer gelukkig rond elf uur zaterdagochtend op, onder invloed van een passaat die uit het zuidwesten waait, uit de richting van de keerkring van de Steenbok en Paaseiland. De doorweekte, met palmladeren bedekte pier ligt nu in de golfslag als de staart van een gigantisch prehistorisch reptiel heen en weer te zwiepen.

Nog nat van mijn ochtenddouche sta ik ernaar te staren vanuit onze kamer op de eerste verdieping – we zijn gisteren verkast – terwijl het water uit mijn pasgewassen haren op mijn schouders drupt en in straatjes over mijn naakte lichaam loopt. Ik heb geen idee waar Michel uithangt, ik heb hem de laatste twee dagen nauwelijks gezien, met uitzondering van onze gezamenlijke maaltijden in de sombere eetzaal. Het regende veel te hard om zelfs maar te overwegen de stad in te gaan. Ik trek een zwempak aan, knoop een pareo om en besluit mijn haar in de wind op het strand te laten drogen. Alles is beter dan in deze verdomde kamer te blijven zitten.

Een sprankje zon breekt door het snel voorbijdrijvende wolkenveld. Mijn haar zwiept tegen mijn gezicht en waait in mijn ogen als ik op

een rotsblok ga zitten om over de Stille Oceaan naar de horizon te staren die ik nauwelijks kan onderscheiden. Ik zit te denken aan het leven op onze olijfgaard en aan de toekomstplannen die we daarvoor hebben gemaakt, met de heimelijke wens dat ik daar nu zou zitten, als ik plotseling, gedragen door de wind, mijn naam hoor roepen. Ik draai me om en zie Michel met wild zwaaiende armen naar me toe rennen. Ik spring op.

‘Wat is er aan de hand?’ roep ik uit.

‘Ga je aankleden, we gaan weg!’ roept hij terwijl hij naar me toe loopt.

‘Weg? Maar ik dacht dat we gingen trouwen!’

‘Dat doen we ook, maar niet hier. Kom op, we gaan ervandoor. Ik heb de koffer al gepakt.’

Met de wind in mijn rug strompel ik volkomen verbijsterd achter hem aan.

‘Waar gaan we naartoe?’ roep ik, maar Michel kan me niet verstaan of hij luistert niet. Hij heeft nog van alles te doen, zoals het betalen van de rekening, iemand regelen die onze koffer gaat halen en een taxi bellen die ons naar de landingsbaan kan brengen van het vliegveld dat voor privévluchten tussen de verschillende eilanden is gereserveerd. Ondertussen moet ik, nadat de taxi is gearriveerd, als een speer terug naar onze kamer omdat we dan pas beseffen dat de piccolo de didgeridoo niet heeft meegebracht. Dan verwissel ik in het toilet bij de lobby haastig mijn zwempak en pareo voor een korte broek en een topje die ik uit de koffer heb geplukt.

Dus ik krijg pas antwoord op mijn vraag als we dicht tegen elkaar gedrukt achter in een vliegtuig vol onrijpe bananen zitten.

‘Naar Aitutaki. Ik heb gisteren een telex verstuurd en net antwoord gekregen. Een vertegenwoordiger van het hotel daar haalt ons op van het vliegveld en later vanmiddag trouwen we daar in de tuin.’ Hij legt zijn arm om me heen en trekt me tegen zich aan. ‘Ik heb tegen hen gezegd dat we graag iets bijzonders willen. Dus bij nader inzien zal het toch een Polynesische bruiloft worden en omdat ze op dat eiland geen last van de regen hebben gehad, zal het nog zonnig zijn ook. Na de dienst krijgen we Nieuw-Zeelandse champagne en daarna gaan we zwemmen in de kristalheldere lagune. Het is de

mooiste baai die ik ooit onder ogen heb gehad.’

Aitutaki.

Terwijl we vastzaten in dat hotel in Rarotonga heb ik een paar reisgidsen voor het gebied van de Stille Zuidzee door zitten lezen die ik in Sydney had opgepikt. Ik weet dat Aitutaki van deze groep zuidelijke Cookeilanden het verst naar het noorden ligt. Ik heb ook nog andere dingen opgestoken: dat de Stille Oceaan groter is dan alle vijf continenten bij elkaar en dieper dan alle andere oceanen. Dat zijn wateren bevolkt worden door haaien en meer dan genoeg andere gevaarlijke familieleden daarvan. Dat er al ettelijke honderduizenden jaren geleden een eind is gekomen aan de evolutie van de haai, wat erop duidt dat ze vrijwel volmaakt van vorm zijn. Dat koraal het snelst groeiende product is van alles wat door levende wezens wordt voortgebracht. Een paar van deze fascinerende wetenswaardigheden, waar ik verder weinig aan zal hebben, heb ik opgepikt terwijl ik mijn best deed om tijdens die aanhoudende regen niet gek te worden, omdat ik doodsbang was dat mijn huwelijksleven zo'n kwalijk begin zou hebben dat ik dat, met mijn bijgelovige Ierse natuur, als een slecht voorteken zou moeten beschouwen.

De piloot arriveert en put zich uit in excuses. Hij is begin dertig, met een dikke bos gebleekt haar en een vet Australisch accent. We zullen nog even moeten wachten omdat de wind te straf is om op te stijgen, maar hij verzekert ons dat het, zodra we in de lucht zijn, een rustige en plezierige reis zal worden.

Ik kan niet ontkennen dat ik heel even een spoortje twijfel voel.

De motor van ons vliegtuig snort als een zoemende bij, het is snikheet en bedompt in de cabine en de bananen die nog groen waren toen we uit Rarotonga vertrokken, ruiken zo fruitig dat ik het idee krijg dat ze tijdens de twee uur durende vlucht gerijpt moeten zijn. Ik heb hoofdpijn door het gebrek aan frisse lucht en omdat ik de hele dag nog geen hap te eten heb gehad. Maar ik ben opgewonden bij de gedachte aan wat ons daar beneden te wachten staat.

Michel filmt onze aankomst op Aitutaki door het raampje aan de linkerkant van het vliegtuig. Af en toe leun ik tegen zijn zwetende lichaam en kijk neer op wat hij ziet. Het verschilt nauwelijks van

mijn eigen uitzicht: kleine atollen omringd door zandbanken, zogenaamde *motu's*, in turkoois water dat zo helder is dat je de vissen bijna kunt zien zwemmen. Hier en daar buigt een visser met een donkere huid zich uit zijn kano om zijn net binnen te halen. De driehoekige lagune is omzoomd met witte golfjes die breken op de koraalriffen die op hun beurt omgeven zijn door donkerder, groener water en als edelstenen in de zon liggen te sprankelen. Ik zie lagunes binnen lagunes. Turkoois, wit, groen en aquamarijn doorspekt met gouden zonstralen: de juwelenkist van een sultan.

Ik hoor het geluid van de motor veranderen en het vliegtuig helt over naar rechts. Zakken vol bananen glijden met hun volle gewicht tegen mijn voeten als we een grote bocht maken en dan langzaam naar de zee beginnen te zakken. De piloot schreeuwt vanuit de cockpit dat we er bijna zijn. 'We landen over tien minuten,' roept hij. En dan werp ik mijn eerste blik op 'ons' eiland. Het komt mijn gezichtsveld binnenglijden alsof het vanaf de andere ronde kant van de wereld opduikt. Aitutaki, een wormvormig stukje land vol honingkleurig zand met hier en daar groepjes hutten en gebouwen van een of twee verdiepingen hoog die verborgen liggen tussen bossen vol palmen waarvan de kruinen in de wind wapperen en flapperen als vrolijke dansmeisjes.

'Ja!' Ik draai me om, druk mijn hoofd tegen Michels borst en geef hem een stevige kus. 'Dank je wel.'

Een kleine, dikke inheemse vrouw die een blaadje uit een notitieblok met 'CAROL EN MICHELLE' omhooghoudt, staat ons op te wachten op een schaduwplekje dat haar beschermt tegen de brandende middagzon. Ik loop het douanegebouwtje van het vliegveld binnen en stap meteen weer naar buiten. Het is nauwelijks meer dan een golfplaten keet, waar alleen een stel zoemende vliegen zich druk maakt. Overall staan bloedrode bloemen in grote vierkante blikken. Ze zien eruit alsof ze van stempellak zijn gemaakt. Een bewoner van de Cookeilanden, met een strooien hoed en constant malende kaken, zit geduldig op ons te wachten in een open jeep, het enige voertuig in de wijde omtrek. Ik zwaai en loop haastig naar onze vrouwelijke gids toe, terwijl Michel zich met de piloot bezighoudt. Onze koffer

wordt uitgeladen, dollars veranderen van eigenaar, de piloot bedankt hem met een handgebaar en klimt weer in zijn vliegtuig. Aitutaki is niet zijn bestemming, hij is hier alleen geland om ons een dienst te bewijzen. Ik stel me voor aan de vrouw die Gladys blijkt te heten en wijs naar Michel die naar ons toe komt lopen. Gladys fronst haar voorhoofd en ziet er verward uit.

‘Wie is dat?’ vraagt ze op een onverwachts beschuldigend toontje.

‘Michel,’ herhaal ik.

‘Michel? Maar wij dachten dat Michel een vrouw was! We dachten dat Carol en Michel twee vrouwen waren!’ Ze begint te schudden van het lachen, vist twee slingers van heerlijk geurende witte frangipanebloemen uit een raffiaboodschappentas en hangt die om onze nek, voordat ze naar de jeep schommelt, wenkend dat we met haar mee moeten gaan. ‘Nou, da’s een hele opluchting! De dominee was ontzet. Kom, stap maar gauw in.’

Samen met Gladys en Harris, haar lange, forsgebouwde zoon die achter het stuur van de jeep zat, dobberen Michel en ik inmiddels aan boord van een veerpontje in de vorm van een vlot naar ons hotel. Gladys gebruikt de tien minuten durende overtocht om ons te vertellen dat de trouwpartij tot morgen is uitgesteld, omdat het vliegtuig vanwege de wind vertraging heeft gehad en het inmiddels halfzes in de middag is.

‘De dominee wil graag kennis met jullie maken,’ zegt ze. ‘Hij hoopt na de ochtenddienst, die jullie natuurlijk zullen bijwonen, nog even met jullie te praten en als alles dan in orde blijkt, zal hij jullie huwelijk wat later op de dag inzegenen. Maar jullie hoeven je geen zorgen te maken, hij zal jullie vanavond in de kerk, na de dienst, ontvangen.’ Ik bewonder de weelderige plantengroei en luister naar het water van de kreek dat tegen het vlot kabbelt, me bewust van het feit dat Michel naast me inmiddels ook doorheeft dat de dominee over wie ze het heeft net als zijzelf, haar familie en waarschijnlijk negentig procent van de bewoners van deze uithoek van de Cookeilanden, kennelijk lid is van de christelijke kerk van de Cookeilanden of een mormoon. Wat ons betreft zijn beide geloofsovertuigingen, zoals die hier beleden worden, aan de fanatieke kant. Tijdens ons

verregende verblijf in Avarua heb ik gelezen dat de Amerikaanse zendelingen, die hier na het vertrek van de missionarissen naartoe zijn gekomen, bijzonder veel succes hebben gehad.

Iedereen stapt uit. Harris struint met al onze bagage voor ons uit naar de receptie, die gemakkelijk te vinden blijkt, omdat het hotel, met inbegrip van de bijgebouwen, vrij compact is. Of liever gezegd: klein. Het hele vakantiecomplex bestaat uit het hoofdgebouw met de receptie en het restaurant, plus acht gastenverblijven, hutten die *bures* worden genoemd. We tekenen het hotelregister en worden naar onze bure gebracht door Pururangi, een knappe maar vrij vlezige Polynesische vrouw van begin twintig, die ons opgewekt vertelt dat zij is uitverkoren om als ons bruidsmeyse en getuige te fungeren.

‘Ik ben dol op bruiloften,’ zwijmelt ze. ‘Wat een bijzonder week-end. En de Pearly Stars zijn ook al twee dagen bij ons.’

Ik kijk omhoog maar er is geen ster te zien – het is nog steeds licht – en laat vervolgens mijn blik van links naar rechts over de lagune glijden. Dit uitzicht is echt adembenemend. Zwarte reigers stappen over het zand of waden langs de rand van de kust als voorzichtige vakantiegangers die bang zijn om ergens op te trappen. Onze hut is de allerlaatste tussen het land en de Stille Oceaan. Tussen ons, de oogverblindende lagune en de verre blauwe horizon bevindt zich niets anders dan een zandbank in de vorm van een komma met één palm, die afgezakte schouders lijkt te hebben. Op een paar meter van de kust zie ik scholen slanke zilveren visjes die uit het water omhoogspringen. Ze springen in gelid, als een zilveren boog, een platina regenboog, en verdwijnen dan weer in het niets, waarbij ze glinsterende golfjes achterlaten in de lome oceaan. Michel stelt voor om onder die ene palm te trouwen. Een huwelijksplechtigheid op een zandstrand omgeven door het kabbelende water van een lagune, in een prieel van palmladeren? Veel te romantisch – precies zoals ik het altijd heb gedroomd – maar zal de dominee dat wel goedvinden?

Later, als we terugwandelen naar de receptie, worden we begroet door Tony, de Nieuw-Zeelander die de leiding heeft over dit hotel, en door zijn inheemse vrouw, Bundy. Ze nodigen ons uit om een biertje met hen te drinken en daar gaan we gretig op in.

‘We hebben hier nog nooit een buitenlandse trouwpartij gehad,’

merkt Tony op. ‘Als alles goed gaat, is het misschien wel iets waar ik reclame voor ga maken. Om de toeristen hierheen te krijgen. Een van onze gasten ving daarnet een glimp van je op,’ zegt hij tegen mij. ‘Die beweerde dat jij een tv-ster bent. Klopt dat?’ Voordat ik antwoord kan geven, gaat hij alweer verder en vertelt ons dat er nog een beroemdheid bij hen logeert. ‘Mabel Burt.’ Hij kijkt ons met grote ogen aan, wachtend op onze reactie.

We halen onze schouders op.

‘Mabel Burt, de Maori-zangeres uit Nieuw-Zeeland. Hebben jullie nog nooit van haar gehoord?’ We schudden verontschuldigend ons hoofd. ‘Ze is hier met haar man en haar trio, de Pearly Stars. Grappig genoeg is morgen ook haar trouwdag, dus het wordt me het weekendje wel. Ik moet maar een advertentie in de *Cook Island News* en de *New Zealand Times* laten zetten: “Aitutaki: de trouwdag van uw dromen – een leven als een ster”.’ Ik moet inwendig lachen als ik me afvraag of Tony het nu over de Pearly Stars heeft of over mij en Mabel Burt, van wie ik vermoed dat ze ongeveer even wereldberoemd is als ik. Ik vind het een ontzettend grappig idee dat mensen bereid zouden zijn om de halve wereld over te reizen omdat ze er altijd van hebben gedroomd om op dezelfde manier te trouwen als Carol Drinkwater of Mabel Burt en ik barst in lachen uit. Tony snapt niets van mijn reactie en alsof ze me op mijn vingers wil tikken voor mijn oneerbiedige gedrag vertelt zijn vrouw dat de dominee straks een gesprek met ons zal hebben in het dorpshuis na de samenzang, om vervolgens de rest van het huwelijk te regelen, na de dienst die hij morgenochtend op zal dragen. Op dat moment komt Michel met de verpletterende mededeling die bijna de nekslag blijkt voor ons fortuin op dit eiland. ‘Eigenlijk gaan we nooit naar de kerk. We hadden liever iets minder conventioneels gehad. Een tropische huwelijksinzegening in Polynesische stijl,’ zegt hij enthousiast en bijzonder vriendelijk. ‘Uiteraard willen we graag met de dominee praten en de plechtigheid met hem bespreken, maar ik denk niet dat we morgenochtend de dienst bij zullen wonen.’

De stilte die op zijn mededeling volgt, is loodzwaar.

‘Goed, ik zal je opmerkingen doorgeven aan de dominee, maar ik weet niet wat hij daarvan zal vinden,’ zegt Bundy kortaf en meteen

daarna staat ze op, alsof het idee om gezellig samen met een stel bier hijsende heidenen aan een tafeltje te zitten een belediging is voor haar geloof.

Wat de dominee ervan vindt, is zonneklaar. Hij weigert om ons te trouwen. Hij wil zelfs helemaal niet met ons praten. Wat het hotel en de kerk betreft, zijn wij geen geschikte kandidaten meer voor het heilige sacrament van het huwelijk.

‘Raar, want toen ze nog dachten dat we allebei een vrouw waren, was er kennelijk niets aan de hand. Nou ja, wat nu?’ vraag ik later aan Michel, na de samenzang in het dorps huis die we plichtsgetrouw hebben bijgewoond en waar we ook zijn voorgesteld aan de beroemde zangeres Mabel Burt, die een gezellige Nieuw-Zeelandse Maori met een vollemaansgezicht blijkt te zijn en ongeveer even betoverend als haar naam doet vermoeden.

‘We vinden wel een andere oplossing,’ antwoordt Michel.

Ik lig languit op het ijzeren bed in onze bure met een opengeslagen boek op mijn maag naar het ritme van de hete, donkere nacht te luisteren. De lucht is drukkend en stil. Er is geen airconditioning. In plaats daarvan hebben we een metalen plafondventilator die piepend en onregelmatig ronddraait maar weinig doet om de lethargie op te heffen. Achter het open raam wordt de duisternis verlicht door de stralende sterrenbeelden van het zuidelijk halfrond en door de maan, die op een schilletje na vol is. Ik kan mijn ogen er niet van afhouden, van die glanzende topaas aan de nachtblauwe hemel.

Thuis op de boerderij, in Europa, is het nu dag. Ik vraag me af hoe het met onze honden gaat. ‘Er zijn hier geen honden,’ mompel ik. ‘Dat onophoudelijke gejack en geblaf van andere afgelegen eilanden hoor je hier niet.’

Ik ga op mijn zij liggen, heerlijk op mijn gemak, ten zuiden van de evenaar in de tropen waar de hoge bomen in de snikhete duisternis nauwelijks bewegen en waar ik mijn ogen een moment sluit om het ritmische gekabbel van de golven in me op te nemen. Ik speel even met het idee om midden in de nacht te gaan zwemmen, want een onderdompeling lijkt me zalig in het zachte schijnsel van het water, als Michel mijn gepeins onderbreekt.

‘Moet je dat zien.’

‘Wat?’

Hij pakt zijn camera en richt die op de schilferende witte muur waar twee grote, glanzend bruine kakkerlakken, in de kleur van de leren sandalen die iedereen in Fiji draagt, als een stel vechtende ree-bokken tegen elkaar aan zitten te rammen.

‘Jezus, Michel, ik hoop dat ze niet bijten!’

De volgende ochtend bij het ontbijt in de verlaten eetzaal – de rest zit allemaal in de kerk – brengt Pururangi ons eieren. Met een terneergeslagen gezicht sukkelt ze heen en weer met borden, potten koffie en blikjes koffiemelk. Uiteindelijk bekent ze dat ze bijzonder teleurgesteld is. Ze was zo blij dat ze aanwezig mocht zijn bij een *papaya*-bruiloft, vooral omdat ze was uitgekozen om als bruidsmeisje te fungeren, dat ze in plaats van met haar familie naar de samen-zang in het dorpshuis te gaan de hele zaterdagavond bezig is geweest om bloemenslingers voor haar haar te maken.

‘Papaya?’ herhaal ik.

Ze giechelt en legt verlegen uit dat papaya, het Maori-woord voor vreemdelingen is.

‘We zouden het nog steeds leuk vinden om jou als bruidsmeisje te hebben.’ Michel vraagt of zij misschien nog iemand anders op het eiland kent die bereid zou zijn om ons te trouwen.

De vraag overvalt haar. Ze fronst haar voorhoofd. ‘Ik denk na,’ deelt ze dan mee en scharrelt terug naar de keuken.

We gaan in een bootje de lagune op. Ik wil even snorkelen en er zijn nauwelijks andere manieren om de tijd te doden nu we niet gaan trouwen. Michel roeit terwijl ik naar de verrukkelijke, felgekleurde vissen kijk die speels heen en weer dartelen voordat ze onder de kiel van onze roeiboot verdwijnen. ‘Ga je mee?’ vraag ik.

‘Ga jij maar vast. Ik duik er zo ook in en daarna wacht ik hier wel op je.’

Ik spring overboord, trek mijn zwemvliezen aan en schiet naar het diepere water bij het koraalrif in de hoop haaien te zien.

Het duurt even tot ik me bewust word van de brandende zonnestralen op mijn natte, zilte rug en ik rol prompt om als een schildpad om mijn huid verkoeling te bieden en te kijken hoe ver ik heb

gezwommen. Mijn oog valt meteen op Michel. Hij staat rechtop in onze dobberende boot te zwaaien en te gebaren dat ik terug moet komen. Ik draai weer op mijn buik en crawl snel terug naar de kust. ‘Ze hebben iemand gevonden!’ roept hij zodra ik binnen gehoorsafstand ben. ‘Schiet op!’

Zandkrabbetjes brengen zich haastig in veiligheid en verdwijnen met de soepelheid van waterdruppels in allerlei holletjes als we de boot uit het water trekken en aan een boom vastleggen. Boven ons hoofd cirkelt een zilverreiger. De zon staat hoog aan de hemel. Het moet een uur of twaalf zijn. Volgens Michel is de man van Pururangi op zijn scooter naar een van de dorpjes in de buurt gereden, op zoek naar een man die hij kent en die vast en zeker bereid zal zijn om ons te helpen.

‘Is hij ook een dominee?’

Michel heeft geen flauw idee. Het enige wat hij heeft begrepen van wat Pururangi hem vanaf de kust toeschreeuwde, is dat we om twee uur klaar moeten zijn.

We gaan douchen en ons aankleden. Mijn felgekleurde trouwjurk is strapless, maar heeft een lijfje met baleinen en een wijde, korte rok met daaronder een petticoat die uit lagen tule bestaat. Als ik me erin gehesen heb, begin ik binnen de kortste keren te zweten en de tule schraapt over mijn zonverbrande huid. Michel probeert de snelheid van de plafondventilator met behulp van de schakelaar aan de muur hoger te zetten, maar het apparaat piept verontwaardigd en blijft monotoon op dezelfde snelheid ronddraaien. Het is halftwee. Hij stelt voor dat we naar de receptie gaan om te horen wat er precies gaat gebeuren, maar ik kan het niet opbrengen om in deze jurk door de brandende zon te lopen en blijf op het bed wachten. Zitten veroorzaakt ongemak omdat de baleinen in mijn verbrande billen prikken, dus ga ik op mijn rug liggen en tel de kakkerlakken. Het zijn er zeven. Thuis kruipen er geen kakkerlakken maar gekko’s over onze witgekalkte plafonds en muren. En we zijn van plan na onze terugkomst bijen te gaan houden.

Een poosje later word ik wakker van opgewonden mannenstemmen voor het raam. Ze staan onverstaanbaar te kakelen in wat ik voor

hun plaatselijke taaltje houd. Het Maori van de Cookeilanden lijkt vrij veel op de Polynesische talen die op Tahiti en Hawaï worden gesproken, maar het is ook best mogelijk dat ze zich bedienen van het plaatselijke dialect van Aitutaki. Ik krabbel overeind om te gaan kijken. Vier stevig gebouwde mannen zijn onderweg met twee schraagtafels die ze in het zand naast 'onze' palmboom zetten. Een vrouw van het eiland, niet Pururangi, loopt met een roze plastic wasmand vol champagneglazen achter hen aan.

Wie verwachten ze allemaal? We hebben geen gasten.

Ik zie Michel haastig over het strand lopen. Een van de inboorlingen die de tafel heeft neergezet en nu teruggaat naar het hotel schudt hem enthousiast de hand. Ze staan even met elkaar te praten en dan rent Michel de trap naar onze hut op.

'Dus het is eindelijk zover?'

'Nou, er is nog geen spoor te bekennen van de man van Pururangi. Volgens Tony hoeven we ons daar geen zorgen over te maken. Maar het zit er kennelijk toch niet in dat de plechtigheid precies om twee uur zal plaatsvinden. Meneer Pururangi heeft de receptie gebeld vanuit een telefoonsel een paar kilometer hiervandaan om te zeggen dat de man die hij in gedachten had niet op het eiland is en dat hij nu op zoek gaat naar een andere kerel die hem is aanbevolen.'

'Juist.' Ik drentel terug naar het bed. 'Ik denk dat ik deze jurk maar even uittrek. Ik word stapelgek van dat ding. En ik ga douchen.'

'Er is geen water. De generator blijft een paar uur uitgeschakeld. Tony heeft zijn verontschuldiging aangeboden. Rond een uur of vier zal hij het wel weer doen.'

Ik ga weer liggen, ervan overtuigd dat we de bruiloft op onze buik kunnen schrijven.

Ik heb het mis.

Het is bijna vijf uur als Pururangi's man aan komt rijden met een mannelijke passagier op de bagagedrager van zijn scooter. De andere man is een Maori-opperhoofd, gekleed in een korte broek en laarzen. Hij was aan het werk in zijn tuin toen Pururangi's man bij hem langskwam en hem op de hoogte bracht van de netelige positie van de papaya's.

‘Waarom vertel je mij dat?’ had de Maori gevraagd.

‘Ze willen graag dat jij hen trouwt. Ik ben overal geweest, maar ik kan niemand anders vinden.’

‘Goeie genade! Wel ja, waarom niet?’

Ons opperhoofd is een opgewekte vent, al heeft hij wat moeite met de formulering van de trouwbelofte. We gaan zitten om daar even over te praten, maar worden onderbroken door Tony en Bundy, die ons komen waarschuwen dat we beter kunnen opschieten omdat er anders geen daglicht meer zal zijn en we de plechtigheid niet buiten kunnen houden. In de tropen wordt het snel donker.

‘Gauw dan maar. Willen jullie “gehoorzamen” wel of niet bij de belofte dat jullie elkaar je leven lang zullen liefhebben en waarderen?’

Ik besluit dat gehoorzamen er niet bij hoeft en dan kan de ceremonie beginnen.

Als Michel me een arm heeft gegeven en plechtig met me naar de palmboom loopt, ontdek ik verrast dat er toch een bescheiden menigte is komen opdagen. Mabel Burt en haar trio, de Pearly Stars, allemaal gewapend met een ukelele, die hebben aangeboden om voor de trouwmuziek en het amusement te zorgen. Mabels man, die als cameraman in dienst blijkt te zijn van een Nieuw-Zeelands tv-station en zich bereid heeft verklaard om de trouwerij met Michels camera te filmen. Een slank en knap Deens echtpaar en hun twee naakte kinderen, die meer aandacht hebben voor hun speurtocht naar schelpen dan voor onze huwelijksinzegening. De gast die mij kennelijk heeft ‘herkend’ is aanwezig met haar man en een ander echtpaar van middelbare leeftijd dat hun vakantie ook in het hotel doorbrengt. Ze komen alle vier oorspronkelijk uit Engeland, maar zijn aan het eind van de jaren vijftig naar Australië geëmigreerd, in de tijd dat het aanbod van £ 10 voor een enkele reis richting ‘down-
under’ nog gold. Het eerste stel woont nu in Wellington. Ik kom later te weten dat ze naar Nieuw-Zeeland zijn verhuisd omdat ze erachter kwamen dat ze daar minder last hadden van heimwee: het landschap gaf hun een vertrouwder gevoel. Het tweede stel is in Melbourne gevestigd. Het is een vreemd uitzienend kwartet. Ze hebben allemaal een safarivoed van vers geplukte kokosbladeren op, speciaal voor hen gemaakt door Pururangi, die op blote voeten staat

en in haar knalroze hemdjurk een degelijke en luisterrijke indruk maakt. Haar dikke zwarte haar is doorvlochten met slingers van purper en gele bloemen.

Ik heb een maagdelijk witte hibiscus in mijn eigen krullen gestoken.

Mabel en haar groep beginnen met de muziek. Een nummertje dat 'She Wears My Ring' heet.

'Ring! O god!'

Pas op dat moment, als we – ik op hooggehakte, open sandalen – wegzakkend in het zachte zand naar ons Maori-opperhoofd toelopen (hij draagt nog steeds zijn korte broek, maar hij heeft zijn leesbril opgezet en zijn gezicht in de plooi getrokken), pas op dat moment dringt het tot Michel en mij door dat we er niet aan hebben gedacht om voor een ring te zorgen. Ik trek snel het met smaragden bezette verlovingsringetje dat hij drie jaar geleden voor me heeft gekocht af en stop het in zijn broekzak.

'Die moeten we maar gebruiken,' fluister ik. Mijn handen trillen en ik ben bang dat ik het zal laten vallen. 'Draai het maar om zodat je de stenen niet kunt zien en laat het in godsnaam niet in het zand vallen.' Mijn stem trilt en klinkt bijna vitterig omdat ik ontzettend zenuwachtig ben.

Daar is nauwelijks reden voor. De plechtigheid verloopt vlekkeloos en hoewel we ons er niet op kunnen beroemen dat het een echte Polynesische bruiloft is – want wat is een Polynesische bruiloft sinds de christenen en de zendelingen deze eilanden in de greep hebben gekregen? – wordt het register getekend onder getuigenis van molige, donkerhuidige en intens vriendelijke mensen met onuitsprekelijke Polynesische namen. Plotseling heeft ons Maori-opperhoofd, in zijn kaki padvindersbroek, ons tot man en vrouw verklaard. (Het is niemand, zelfs ons niet, opgevallen dat het trouwformulier verkeerd is gedateerd. De datum van gisteren staat er nog steeds op.)

In de snel invallende schemering van deze heerlijk bizarre en onvergetelijke dag, als de zon begint onder te gaan en een vriendelijk groepje binnendrijvende wolken roze kleurt, steekt Michel een toespraak af waar ik zo vol van schiet dat ik geen woord meer kan uitbrengen als het mijn beurt is om iets te zeggen. De tranen biggelen

me over de wangen. Ik breng haastig een toast uit op afwezige familieleden en vrienden en maak dan plaats voor Mabel en haar trio, die aan het zingen en swingen slaan terwijl een groot aantal flessen Nieuw-Zeelandse champagne achterover wordt geslagen en dit allegaartje van volslagen vreemden langzaam maar zeker vriendschap sluit.

Ons Maori-opperhoofd staat nu stralend te grijnzen met een glas champagne in de hand. Hij heft zijn glas, wenst ons een lang en gelukkig leven toe, met veel gezonde kinderen om in onze olijfgaard rond te rennen. Dan bedankt hij ons voor het feit dat we hem gevraagd hebben, geeft verlegen toe dat hij het ‘hartstikke leuk vond, veel leuker dan een middagje in de tuin werken’ en vervolgt: ‘Toen ik vanmorgen uit bed stapte, had ik geen flauw idee dat ik hier nu een papaya-huwelijk zou moeten inzegenen. Maar als ik nog een keer de kans zou krijgen, zou ik het meteen weer doen.’

En dan bekennt hij pas dat hij nog nooit eerder een huwelijksceremonie heeft geleid.

‘Zijn we wel wettig getrouwd?’ wil ik net fluisterend aan Michel vragen, maar dan kijk ik om me heen, bewonder de kleuren die de ondergaande zon op de oceaan schildert, voel de stevige druk van een hand die de mijne vasthoudt en kom tot de conclusie dat het me eigenlijk niets kan schelen.

Terug in onze bure zitten we nog even te wikken en te wegen of we hier nog een tijdje zullen blijven, bij wijze van huwelijksreis. Maar we hebben thuis nog zoveel te doen. De uiteindelijke beslissing of we de begeerde A.O.C.-prijs voor onze eerste olijfolie zullen krijgen, laat nog steeds op zich wachten. We kiezen er ten slotte voor om een nachtje op Tahiti te blijven, waar we een rode jeep huren en de stad uit rijden naar het Gauguin Centre. De volgende ochtend, na een nacht onder de sterren in een houten huis op palen dat in de oceaan staat, pakken we een ochtendvlucht naar Los Angeles waar we als de wiedeweerga overstappen en landen ten slotte in Nice, doodmoe maar dolblij dat we weer thuis zijn.